

man faa? Nu, i dette Kapitel staar man lige overfor et ligefremt Væb af Udflugter, og der kan det ikke nytte at ville true Fruentimmeret, og navnlig kan det, som det ærede Medlem i sit Forslag synes at tro, ikke hjælpe det Mindste som den sidste Nødhjælp at henvisse til Ed. Det siges nemlig deri, at det kan efter Omstændighederne paalægges Barne moderen at stadfæste sit Udsagn ved Ed. Ja, hvis jeg var den, der skulde føre disse Protokoller, som der her er Tale om, vilde jeg altid forlange Moderens Ed; thi jeg vilde ikke tro et eneste Ord af, hvad hun forklarede uden Ed. Man blev altsaa nødt til hver Gang at gjøre det; men hvad kom vi saa til? Ja, som jeg tillod mig at udtale ved 1ste Behandling, til en hel Række nye Eder og Misbrug af Eden. Vi vilde paa denne Maade foranledige et Utal af Meneder. Det er egentlig det sidste Punkt, der har gjort, at jeg har taget Ordet i Dag; thi om mit Standpunkt har jeg tilstrækkelig udtalt mig tidligere. Der staar nemlig nogle Bemærkninger i det ærede Medlems Motiver om, at de Eder, som skulle paalægges Barnemoderen, og som omtales i hans Forslag, ikke skulle være noget Nytt, men skulde være Noget, som allerede var hjemlet ved en Højesteretsdom og dertil sig sluttende Overrettsdomme. Det beror imidlertid, om det maa være mig tilladt at sige det, paa en fuldstændig Misforstaaelse af de paagældende Domme. Det, hvorom Talen er i den citerede Højesteretsdom, er noget helt Andet end det, Talen er om her. I Dommene er det nemlig givet Moderen som Begunstigelse, at hun i saadanne Tilfælde, hvor det viser sig, at Barnefaderens Procedure har været løgnagtig, eller under lignende Forhold, kan som særligt Privilegium faae Lov til at aflægge en Sigtelsesed mod ham for at tvinge ham til at yde hende Alimenterationsbidrag. Det er et meget let forstaaeligt Forhold; det opstilles der som en særlig Begunstigelse for hende, medens det jo efter sædvanlige Regler er Barnefaderen, der, naar han udlægges af Pigen, skal fralægge sig ved Ed, at han er Barnefader. Det er altsaa en særlig Begunstigelse, der er tillagt hende ved denne Højesteretsdom, at der er givet hende Lov til selv at aflægge Ed mod ham. Der have vi altsaa et af de Tilfælde, hvor Barnemoderen er interesseret i at trække Synderen frem. Hvad der her er Tale om, er jo imidlertid noget derfra albeles Forstjælligt, nemlig at det Offentlige skulde paalægge hende Ed for at forvise sig om, at hendes Udsagn om, hvem Barnefaderen er, virkelig er sandt; det er en Art Tortur, der anvendes mod hende for at fremtvinge Sandheden. Vi ville spæred komme

ind paa Noget, der har været kjendt i den ældre Lovgivning, men som man har søgt at komme bort fra, nemlig at anvende Ed som Tvangsmiddel mod den Sigtede. Dette er virkelig høist forstjælligt fra, hvad der er Tale om i den Højesteretsdom, som det ærede Medlems Motiver sigtede til. Jeg tror, at man her er inde paa en temmelig uløselig Opgave, og det ligger i det simple Forhold, at naar vi tage Sagen naturlig, er der intet Andet at sige — man stille det, hvorledes man vil — end at hvem, der er Moder til et Barn, kan Naturen sige, det kan til en vis Side siges altid at være sikkert, men omvendt, hvem der er Faderen til et Barn, er efter Naturens Veie altid usikkert. Det Æneste, som gjør det sikkert, er Ægtefættet. Ægtefættet er virkelig det Æneste, hvor vi tør tale om, at Fættet er sikkert; komme vi udenfor det, er det absolut usikkert, og deraf er det en uundgaelig Følge, en ren naturlig Følge, at det uægte fødte Barn kan paa dette Omraade aldrig blive stillet lige med det ægte. Det er et beklageligt Resultat af det naturlige Forhold, men derved er der Intet at gjøre; det er de gamle Synders Straf, om man vil, som her kommer til at gaa ud over det ganske vist uskyldige Barn; men det er virkelig ikke det eneste Forhold, hvori Forældrenes Skyld kommer til at gaa ud over Børnene.

Nielsen-Grøn: Den ærede Ordfører begyndte med at sige, at han ikke skulde komme ind paa en Sædelighedsdebat her. Det skal jeg heller ikke indlade mig paa; men jeg er ikke enig med den ærede Ordfører, naar han siger, at der er mange skjønne Principer, som ikke kunne gennemføres i Lovene, og at et af disse skjønne Principer er, at, da man ikke kan faae Barnefaderen frem, skal BARNET gaa hele Livet igjennem uden at vide, hvem der er dets Fader, ja endog uden at vide, hvem der er dets Moder. Den ærede Ordfører maa da sige, at det Modsatte af, hvad han vil have frem, er det Grimme. Altsaa maa den ærede Ordfører da sige, om der er Noget, der er grimmere i Livet end det, at en Fader og en Moder ikke ville være deres Barn bekendt. Naar jeg har taget Ordet ikke blot denne Gang, men ogsaa tidligere, er det ikke blot med Henhyn til det Spørgsmaal, om Pigen faar lidt mere eller lidt mindre Underholdningsbidrag, og ikke alene for at forvare Kommunerne imod, at de skulle komme til at give lidt Mere eller lidt Mindre ud, men for at det uskyldige Barn kan blive opdraget som ordentlig Verdensborger og faae Lov til at leve som saadan. Det ville de Herrer ikke være med til, og